

РЕШЕНИЕ

№ 913

гр. Кюстендил, 06.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, I-ВИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Андрей Н. Радев

при участието на секретаря Янка Ян. Ангелова
като разгледа докладваното от Андрей Н. Радев Гражданско дело № 20221520102000 по описа за 2022 година

„ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ” АД, ЕИК 000694749, със седалище и адрес на управление гр. София, район Витоша, ул. “Околовръстен път” № 260, представлявано от законните си представители Д.Б.Ш. и М.В. – Прокурист, чрез пълномощника си адвокат Х. И. - САК, е предявило изкове да бъде признато за установено по отношение на ответника С. П. Ф., с ЕГН *****, с постоянен и настоящ адрес: *****, че последният дължи на ищцовото дружество сумите, както следва: 4813,40 лева представляващи главница по Договор за издаване на кредитна карта MASTERCARD 122999 от 20.12.2019г., възнаградителна лихва в размер на 1153,60 лева за периода 28.01.2020 г. до 07.05.2021 г., мораторна лихва в размер на 49,40 лева за периода от 28.01.2020 г. до 12.03.2020 г., мораторна лихва в размер на 478,76 лева за периода от 14.05.2020 г. до 30.09.2021г., такси в размер на 390,39 лева за периода от 06.01.2020 г. до 08.03.2021г., застраховки в размер на 196,49 лева за периода от 28.01.2020 г. до 28.05.2020 г., обезщетение за уведомяване в размер на 108,00 лева за периода от 06.04.2021 г. до 30.09.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на постъпване на

заявлението в съда – 14.10.2021 г. до изплащане на вземането.

Претендират се разноси по настоящото и заповедното производство.

В законоустановения срок по чл. 131 ГПК ответната страна е депозирала писмен отговор чрез адв. Т. П. от АК - Кюстендил. В отговора е изразено становище за допустимост, но неоснователност на предявените искове.

КРС, след като обсъди събраните по делото доказателства при усл. на чл. 235, ал. 2 и 3 ГПК, приема за установено следното:

Представя се като доказателство договор за издаване на кредитна карта № МК122999/20.12.2019 год., от титулната страница/л. 5/ на който се установява, че страни са ищцовата банка и ответника като картодържател. Договора предписва задължение за ищеца/чл. 1/ да предостави на ответника револвиращ потребителски кредит под формата на кредитен лимит и да издаде, като средство за отдалечен достъп до средствата по кредитния лимит персонална кредитна карта и допълнителна кредитна карта. Предвидено е в чл. 2, че неразделна част от договора са ОУ за издаване и използване на кредитни карти VISA, MASTERCARD и AMERIKAN EXPRESS/л. 5-18/ и всички техни приложения в това число и приложение № 1/л. 19-20/, съдържащо приложимата към договора тарифа на банката. От представените ОУ и Тарифа се установява, че всяка страница пот тях е подписана от страните по договора. С чл. 3 от договора е предвидено, че разрешеният кредитен лимит към датата на сключване на договора е 5 000,00 лв., като банката има правото да го променя едностранно. В чл. 7 от договора е посочен ГПР и начинът на изчисляването му, както и необходимите допускания, препращащи и към чл. 10.6 от посочените по-горе ОУ, при размер на усвоненият кредитен лимит от 3000,00 лв. С приемо-предавателен протокол/л. 21/ от 20.12.2019 год. страните удостоверили предаването от ищеца на ответника на кредитните карти и два договора за новоиздадена кредитна карта, които не се представят като доказателство по делото.

На 20.12.2019 год. ответникът подписал и документ, именован Пакет „F“ декларация за присъединяване на застраховано лице към застрахователна програма „защита на плащанията“, застрахователен пакет „Покритие на задълженията плюс“ на картодържателите на кредитни карти, издавани от банката /л. 22/, с която дал излично съгласие за присъединяване към програмата с дължима месечна застрахователна премия в размер на 0,736% от

усвоения,но непогасен кредитен лимит по кредитната карта.Представени са като доказателство и ОУ /л.23-28/за посочената застрахователна програма.Ищеца изпратил до ответника покана/л.30/за плащане на дължимата към 23.02.2021 год. сума по договора в общ размер на 7052,04 лв.,от отбелязването на гърба на която се установява,че ответникът не е открит на адреса.

Със заявление от 14.10.2021 год. ищецът сезирал КРС по реда на чл.417 ГПК за издаване на Заповед за изпълнение и изпълнителен лист,което било уважено с издаването по ч.гр.д.№ 2045/2021 год./приложено в цялост към настоящото/ на Заповед № 617/03.11.2021 год./л.37 от заповедното производство/ и ИЛ на -04.11.2021 год. за сумата от 7190,04 лв.,от която 4 813,04 лева главница по договора от 20.12.2019 год.,възнаградителна лихва в размер на 1153,60 лв.за периода от 28.01.2020 год. до 07.05.2021 год.,мораторна лихва в размер на 49,40 лв. за периода от 28.01.2020 г. до до 12.03.2020 г.,мораторна лихва от 478,76 лв. за периода от от 14.05.2020 г. до 30.09.2021 год.,такси в размер на 390,39 лв. за периода от 06.01.2020 г. до 08.03.2021 год.,застраховки в размер на 390,39 лв. за периода от 06.01.2020 г. до 08.03.2021 год.,застраховки в размер на 196,49 лв. за периода от 28.01.2020 г. до 28.05.2020 год.,обезщетение за уведомяване в размер на 108,00 лв.за периода от 06.04.2021 год. до 30.09.2021 год. и ведно със законната лихва върху главницата,считано от 14.10.2021 год. до изплащане на вземането.

Съгласно експ.з-ние вх.№ 9250/18.09-2023 год./л.92-95/,изп.от в.л. М. В. ответникът е усвоил от разрешеният му кредитен лимит сума в размер на 4 813,04 лв.,не е правил погасителни вноски,както и размерът на задълженията към 14.10.2021 год.

Горната фактическа обстановка се установява и доказва от посочените доказателства.

Изложените фактически твърдения в исковата молба определят правната квалификация на спорното право, подлежащо на разглеждане по реда на чл. 422 от ГПК във вр. с чл. 415 от с.к., като такова по чл. 79, ал., 1 предл. 1 от ЗЗД вр. чл.86, ал. 1, изр. 1 от ЗЗД, с предмет установяване съществуването на вземането, заявено по реда на чл.417 ГПК.

По допустимостта:

Съгласно задължителните разяснения в [т. 10а от ТР№ 4/2013 от 18.06.2014](#)

[г. по тълк. д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС](#), правото на иск за установяване на вземане, за което е издадена заповед за изпълнение, съществува при наличието както на общите, така и на специални процесуални предпоставки за надлежното му упражняване. Поради това, извършвайки самостоятелна преценка в този смисъл, съдът констатира, че е налице издадена заповед за незабавно изпълнение, последната връчена на длъжника в условията на чл. 47, ал.5 от ГПК като указанията на заповедния съд до заявителя, по реда на [чл. 415 ГПК](#), са съответни на предприетото оспорване и е спазен срокът за предявяване на установителния иск за съществуване на вземането по [чл. 415, ал. 1 ГПК](#). Ето защо предявените иски се възприемат за допустими и е налице и надлежна процесуална легитимация на ищцовото дружество като заявител от заповедното производство да води настоящите установителни иски (като необходима за възникването на правото на иск положителна процесуална предпоставка).

По основателността:

С решението по този иск съдът следва да се произнесе за съществуването или несъществуването на същото право, за което е издадена заповедта за изпълнение, при съобразяване на посочените от заявителя обстоятелства, от значение за възникването и съществуването на вземането.

Сключеният между страните договор за издаване на кредитна карта има характеристиките на договор за потребителски заем по смисъла на [чл. 9, ал. 1 от ЗПК](#), тъй като въз основа на тях кредиторът е предоставил или се е задължил да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане. Ответникът-кредитополучател е потребител по смисъла на [чл. 9, ал. 3 от ЗПК](#), тъй като е физическо лице, което при сключването на договор за потребителски кредит е действало извън рамките на своята професионална или търговска дейност.

Процесният източник на облигационни отношения е сключен в писмена форма, на хартиен носител, по ясен и разбираем начин, като за прецизност съдът счита, че текстът към Договор за издаване на кредитна карта, ведно с приложимите към него Общи условия в действителност е с шрифт в нормативно установения (12) размер, за установяването на което обстоятелство съдът не счита, че са необходими специални познания,

доколкото в случая това се установява и с просто око. Посочените в договора ОУ и тарифа, са инкорпорирани като част от съдържанието на самият договор и ответникът с подписа си на всяка страница е декларирал, че е запознат със съдържанието им. По въпросът за наличието на нищожни клаузи съдът излага мотиви по-долу.

Относно обявяване на кредита за предсрочно изискуем и съобщаването на длъжника за извършената цесия:

Потестативното право на кредитора да обяви и направи целия остатък от процесния кредит за предсрочно изискуем възниква не автоматично, а посредством надлежно съобщаване на длъжника за това обстоятелство и то ако са налице обективните предпоставки за настъпването ѝ. В случая обективните елементи на правото са налице доколкото видно от извлечението от счетоводните книги на банката и експ.з-ние на в.л.В. ответникът е усвоявал суми от разрешеният му лимит, но не е сторил нито едно погашение по заема. Относно субективната страна на правото – в конкретния случай ищцовото дружество е ангажирало връчването на изявлението за обявяване на предсрочно изискуемост чрез ЧСИ ЕЛИЦА Х. с рег.№ 743, служител от кантората на която е осъществил посещения на адреса, при които не е установил адресата, получил е данни че не пребивава на този адрес, поради което е залепил уведомление и в указаният срок ответникът не се е явил, за да получи изявлението, т.е. връчването е счетено за сторено по реда на чл. 47, ал.5 от ГПК – чрез залепване на уведомление на 23.08.2022 г. В този смисъл съдът намира, че не е изпълнен фактическият състав на разпоредбата на чл. 47 ГПК в неговата цялост в редакцията си с ДВ бр. 86 от 2017г., безспорно приложим с оглед момента на извършеното уведомяване, за да се фингира връчване на книжата на ответника. Така, съдебният изпълнител, чрез служител в кантората си, се е задоволил единствено с посещение на известния адрес и констатиране отсъствието на адресата според правилото на чл. 47, ал.1 ГПК, като няма данни за това, че след установяване отсъствието на ответната страна на посочения адрес е извършена служебна справка за постоянен/настоящ такъв, респ. установяване наличието на трудово правоотношение с оглед връчване по месторабота, съотв. невъзможност за това. В същност служителят в кантората е отразил извършването на справка, която обаче в печатна форма не е представена. Предвиденият в [чл. 47 от ГПК](#) ред за връчване на книжата представлява разписана от законодателя

фикция за получаване на съобщението, при наличие на точно определени предпоставки. За да бъде приложена, ведно с всички последици от това – изтичане на процесуални срокове, настъпване на преклузии, упражняване срещу страната на преобразуващи права и осигуряване участието ѝ в процеса по начин, който да не препятства изпълнението на решението по реда на [Регламент \(ЕО\) № 44/2001](#), е необходимо пълно и точно изпълнение на предпоставките за приложението ѝ, включително реда и условията за връчване. Още повече, разпоредбата на чл. 43 от ЗЧСИ изрично предвижда връчването на призовки, съобщения и книжа от съдебните изпълнители да се извършва по реда на [чл. 37-58 от ГПК](#), без да е направено разграничение кои разпоредби, респ. коя част от правилата на чл. 47 ГПК са неприложими в това производство.

Предвид изложеното съдът намира, че не се е осъществила фикцията на закона, залегнала в посочената разпоредба на ГПК, като с изтичане на 14-дневен срок от залепване на уведомлението от ЧСИ Елица Х. ответникът не следва да се счита за уведомен за настъпилата предсрочна изискуемост на процесното вземане.

От друга страна съдът счита, че е налице надлежно уведомяване на отв.Ф. за настъпилата предсрочна изискуемост, станало чрез връчване на исковата молба и приложенията към нея на назначения по делото на страната на ответника особен представител адв. Т. П.. Фигурата на особения представител цели защита интереса на страна в процеса, която не може лично да вземе участие в него и не се различава от тази на упълномощения такъв. Особеният представител осъществява представителството при единствените ограничения съгласно [чл. 29, ал. 5 ГПК](#), като във вр. с [чл. 34, ал. 3 ГПК](#) получаване на отправено до представлявания материално правно заявление не е сред тях. В решение № 198 от 18.01.2019 г. по т. д. № 193/2018 на I ТО на ВКС е прието, че "връчването на всички книжа по делото на ответника е надлежно, ако е направено на особения представител и от този момент се пораждат свързаните с факта на връчване правни последици".

По съществото на спора досежно вземането за главница съдът намира следното: В правната норма на [чл. 9, ал. 1 ЗПК](#) е уредена легална дефиниция на договора за потребителски кредит, какъвто безспорно е и настоящият такъв, като сочи, че "Договорът за потребителски кредит е договор, въз

основа на който кредиторът 1) предоставя или 2) се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане".

Следователно, договора за потребителски кредит може да бъде реален (сходно с договора за паричен заем по [чл. 240, ал. 1 ЗЗД](#)) или консенсуален (сходно с договора за банков кредит по [чл. 430, ал. 1 ТЗ](#)).

С оглед на това определение на договора за потребителски кредит той е едностранен – при реалните договори за потребителски кредити, при които правните задължения възникват само за кредитополучателя: да върне заемната сума, предмет на двустранната сделка, в същата валута и размер, както и уговорената възнаградителна лихва и други комисиони, респ. двустранен – при консенсуалните договори за потребителски кредит, при които за двете страни по материалното правоотношение се пораждат корелативни субективни права и правни задължения – за кредитодателя: да предостави заемната сума в уговорената валута и в определения срок, а за кредитополучателя: да върне заемната сума, ведно с уговореното възнаграждение – в уговорения срок.

Предвид изложеното и събраните доказателства счита, че между страните е възникнало облигационното правоотношение, за което както се установи, поради възможността да бъде консенсуално такова, предаването на заемната сума е елемент не от сключването на процесната сделка, а от изпълнението на същата. Тоест, въпросът за предаване на заемната сума е такъв за изпълнение на задължението на кредитора по едно вече възникнало, а и както съдът установи - валидно правоотношение. представиха се доказателства, че ищецът е предал реално на ответникът кредитните карти, чрез ползването на които ответникът е усвоявал суми от разрешеният му кредитен лимит, а експ.з-ние на в.л.В. установи и това, че сумите са усвоени, без ответникът да е стоил каквото и да е било плащане, т.е. ищецът е изправна страна в правоотношението, а ответникът неизправна.

Разпоредбата на [чл. 11, ал. 1 от ЗПК](#) регламентираща съдържанието на договора за потребителски кредит в т. 10 въвежда изискване за посочване в договора на годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит. Това изискване е въведено, за да гарантира на потребителя яснота и

прозрачност как се формира задължението му, какво е оскъпяването на кредита, както и да му даде възможност да извърши съпоставка с други кредитни продукти и направи своя избор. По правилата на чл. 19, ал. 1-3 ЗПК годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т. ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. По смисъла на ЗПК § 1, т. 1 "Общ разход по кредита за потребителя" са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия. Общият разход по кредита за потребителя не включва нотариалните такси.

Съдът като съобрази клаузите на чл.4 от договора и чл.9 и 16 от ОУ счита, че процесният потребителски договор не отговаря на изискването на чл.5, ал.2 и чл. 11, ал. 1, т.10 и т. 11 вр. чл.19, ал.4 от ЗПК, тъй като в същия липсва яснота относно компонентите включени в ГПР, както и ясно разписани условия на издължаване на кредита касателно падежа за изпълнение на задължението от потребителя. Падежът на задължението не е посочен в договора, а се определя едностранно от банката с издаването на месечни извлечения без обаче да са ясни условията за узнаване от потребителя на датата на издаване на месечните извлечения, за да се приложи фикцията за връчването им и да се приеме знанието на потребителя за падежа на задължението му. Защитата на потребителя, намерила отражение в ЗПК и ЗЗП се основава на създаването на гаранции за яснота, разбираемост и прозрачност на задълженията на потребителите.

В случая такава яснота липсва, а е налице неяснотата и неинформираността на потребителя досежно частта от договора, от която зависи падежа за заплащане на задължението за месечните суми за погасяване на кредита, респективно и касае условията за издължаване на

кредита, които съгласно чл. 11, ал. 1, т. 11 пр. 1 от ЗПК

трябва да са конкретно разписани и да не поставят потребителя в неравностойно спрямо банката положение. Изводимо от горното е наличие нищожна клауза, при която длъжникът дължи връщането само на чистата стойност на кредита, т.е. на усвоената сума от кредитният лимит.

Допълнително следва да се отбележи, че в чл. 7 от представения по делото договор за кредит е посочен процент на ГПР 18,90% т. е. формално е изпълнено изискването на чл. 11, ал. 1, т. 10 ГПК. Този размер не надвишава максималния по чл. 19, ал. 4 ЗПК, но не отразява действителния такъв, тъй като не включва част от разходите за кредита, а именно – сумата, посочена в представеният като доказателство документ, именован Пакет „F“-декларация за присъединяване на застраховано лице към застрахователна програма „защита на плащанията“, застрахователен пакет „Покритие на задълженията плюс“ на картодържателите на кредитни карти, издавани от банката /л. 22/, с която ответникът дал изрично съгласие за присъединяване към програмата с дължима месечна застрахователна премия в размер на 0,736% от усвояения, но непогасен кредитен лимит по кредитната карта. Този документ дори не представлява по същество договор за застрахователно посредничество срещу възнаграждение, въпреки че посочва кредиторът като застрахователен посредник, но по силата на същият общото задължение по кредита представлява сбор на главница, договорна лихва, такса ангажимент и допълнителното задължение по застрахователна премия при което в месечната погасителна вноска в размер 287,83 лв. е включено и възнаграждението на застрахователния посредник. Това допълнително задължение е част от месечна вноска, но не е оповестено от кредитодателя като разход при формиране на оповестения ГПР. Договора по застрахователна програма „защита на плащанията“ не е представен като доказателство по делото, представен е сертификат, от съдържанието на който е видно, че страна по него е ищецът като застрахователен посредник, който не договаря за себе си, а от името и за сметка на застрахователя, съгласно чл. 313 от КЗ. По договора за застраховка правата и задълженията на застрахователя, включително да получи застрахователната премия, възникват направо в неговия патримониум. Правата на ищеца като трето правоимащо лице по договора за застраховка, но не и като застрахователен посредник са

ограничени само до възможността да получи застрахователното обезщетение при настъпил риск, но не и да търси реално изпълнение на вноските по премията. Предвид изложеното съдът намира, че по отношение на ищцовата банка не е налице на самостоятелно основание вземане за застрахователна премия.

Предвид изложеното се налага извод, че договорът за потребителски кредит не отговаря на изискванията на [чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК](#), тъй като в него липсва посочване на действителният процент на ГПР. След като в договора не е посочен ГПР при съобразяване на всички участващи при формирането му елементи не може да се приеме, че е спазена нормата на [чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК](#), което представлява на нарушение по [чл. 22 ЗПК](#), водещо до недействителност на договора. В този случай по правилата на [чл. 23 ЗПК](#) потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихви и други разходи по кредита. Чистата сума на кредита, т.е. усвоеният кредитен лимит е 4813,40 лв., за която сума искът ще се уважи, а за разликата ще се отхвърли.

Не се дължи от ответника и сумата от 108,00 лв., претендирана като обезщетение за уведомяване. По делото са приети като доказателства писмени такива, свързани с действие на ищеца за обявяване на предсрочна изискуемост на вземането му по договора. Тези действия са такива по управление на кредита и възлагането им в тежест на потребителя в случай на забава, респективно на предсрочна изискуемост на кредита, обусловена именно от забавата /за която по правило последният дължи обезщетение в размер на законната лихва за забава/, противоречи на императивните разпоредби на [чл. 10а, ал. 2](#) и [чл. 33, ал. 1 от ЗПК](#). Затова предвиждането на такива разходи не може да обвърже валидно потребителя и има за последица недължимост на същите, а претендирането им е неоснователно. Възможността на кредитора да въвежда такси извън стойността на договорения размер на кредита е регламентирана в [чл. 10а от ЗПК](#) и е предвидена за допълнителни услуги, свързани с договора за потребителски кредит. Налице е изрична забрана, съгласно [чл. 10а, ал. 2](#) и [3 от ЗПК](#) да се изискват такси и комисионни за действия, свързани с усвояването и управлението на кредита, и да се събира повече от веднъж такса и/или комисиона за действия за едно и също действие, а вида, размера и действието на изискваните такива, трябва да бъдат ясно и точно определени в договора за потребителски кредит – арг. от

чл. 10а, ал. 4 от ЗПК, което в случая не е сторено. Следователно целта на таксите по смисъла на чл. 10а, ал. 1 от ЗПК е да се покрият административните разходи на кредитора при предоставянето на допълнителни услуги, свързани с договора за потребителски кредит, но те трябва да са различни от основната услуга по предоставянето, респ. усвояването на кредита, и да не са действия по управление на кредита, каквото представлява и ангажирането на отговорността на потребителя при забава, тъй като те несъмнено са част от дейността на кредитора.

По разноските:

С оглед изхода от спора и на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК на ищеца се следват деловодни разноски с оглед уважената част от иска. Според пълномощното на л. 6 от делото той е бил представляван от адвокат с доказателство за платено възнаграждение в размер на 803,38 лв. Платена е и държавна такса от 287,59 лв. за възнаграждение на вещо лице сумата от 300,00 лв. и за такова на особеният представител на ответника в размер на 1019,00 лв., или общо разноски в размер на 2 409,97 лв. Така в полза на ищцовото дружество и съобразно с уважената част от исковата претенция /общо в размер на 7190,04 лв.-уважена за 4813,40- $4813,40 \times 100 : 7190,40 = 66,94\%$, ще се присъди като разноски сумата от 1613,23 лв.

Доколкото исковата претенция е свързана с установяване на задълженията, посочени в заповедта за изпълнение издадена в предходно заповедно производство, вкл. и разноските за него, с оглед изхода от делото и задължителните указания по т. 12 от ТР № 4/2013 г. от 18.06.2014 г. на ОСГТК на ищеца, съобразно уважената част от претенцията, се следва сума в размер на 483,15 лв.

Съгласно задължителните указания на т. 13 от Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014 г. на ВКС по тълк. д. № 4/2013 г., ОСГТК, издадената заповед за изпълнение и изпълнителният лист не подлежат на обезсилване, поради отхвърляне на иска, вкл. частично, предявен по реда на чл. 422, респ. чл. 415, ал. 1 ГПК. От това следва, че по заповедното производство не следва да се издава изп. лист за отхвърлената част от исковата претенция.

Водим от горното и на основание чл. 422, ал. 1 ГПК във вр. с чл. 415, ал. 1, т. 2 ГПК във вр. с чл. 9, ал. 1 ЗПК, вр. с чл. 240, ал. 1 ЗЗД, вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО между „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ” АД, ЕИК 000694749, със седалище и адрес на управление гр. София, район Витоша, ул. “Околовръстен път” № 260, и С. П. Ф., с ЕГН *****, с постоянен и настоящ адрес: *****, че последният дължи на ищцовото дружество сумата от 4813,40/четири хиляди и осемстотин и тринадесет и четиредесет/ лева представляваща главница по Договор за издаване на кредитна карта MASTERCARD 122999 от 20.12.2019 г., ведно със законната лихва върху същата, считано от 14.10.2021 год. до окончателното изплащане на сумите **И ОТХВЪРЛЯ КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН** искът до пълният му предявен размер за признаване за установено съществуване на вземане за възнаградителна лихва в размер на 1153,60 /хиляда сто петдесет и три и шестдесет/лева за периода 28.01.2020 г. до 07.05.2021 г., за мораторна лихва в размер на 49,40 /четиредесет и девет и четиредесет/лева за периода от 28.01.2020 г. до 12.03.2020 г., за мораторна лихва в размер на 478,76 /четиристотин и седемдесет и осем и седемдесет и шест/лева за периода от 14.05.2020 г. до 30.09.2021г., за такси в размер на 390,39/триста и деветдесет и тридесет и девет/ лева за периода от 06.01.2020 г. до 08.03.2021г., за застраховки в размер на 196,49 /сто деветдесет и шест и четиредесет и девет/ лева за периода от 28.01.2020 г. до 28.05.2020 г., за обезщетение за уведомяване в размер на 108,00/сто и осем/ лева за периода от 06.04.2021 г. до 30.09.2021 г

ОСЪЖДА С. П. Ф., с ЕГН *****, с постоянен и настоящ адрес: *****, да заплати на „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ” АД, ЕИК 000694749, със седалище и адрес на управление гр. София, район Витоша, ул. “Околовръстен път” № 260 сумата в размер 1613,23 (хиляда шестстотин и тринадесет и двадесет и три/лева, представляваща деловодни разноски за настоящото производство, както и сумата в размер на 483,15 (четиристотин и осемдесет и три и петнадесет/лева, деловодни разноски в хода на заповедното производство по ч.гр.д. № 2045/2021 г. на КРС ,съобразно уважената и отхвърлена част от исковата претенция.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Кюстендил в двуседмичен срок от съобщаването му на страните, чрез връчване на преписи.

Съдия при Районен съд – Кюстендил: _____